

Üstad bazen askerlik diliyle konuşur. Askerlik diliyle Allah'a nasıl iman edebiliriz?

"SALİSEN: Görüyorum ki, şu dünya hayatında en bahtiyar odur ki, dünyayı bir misafirhane-i askerî telâkki etsin ve öyle de iz'an etsin ve ona göre hareket etsin. Ve o telâkki ile, en büyük mertebe olan mertebe-i rızâyı çabuk elde edebilir. Kırılacak şişe pahasına daimî bir elmasın fiyatını vermez; istikamet ve lezzetle hayatını geçirir."(1)

Burada da görüldüğü gibi, en bahtiyar kişi bu dünyayı askeriye, kendisini de asker telakki edendir. Askerlik denilince öncelikle **"emre mutlak itaat"** akla gelir.

Her varlığın bir vazifesi olduğu gibi, bir askerin asıl vazifesi de talimdir. Bir asker vazifesinin dışındaki işlerle uğraşırsa, asıl vazifesini aksatır.

Asker, askerlik kurallarına itaat etmeye mecbur olduğu gibi, bir kul da Allah'ın emirlerine itaat edip yasaklarından sakınmaya mecburdur.

Bir askerin, **"Benim tüfeğim", "Benim palaskam"** demesi, kendi malzemelerini diğer askerlerin malzemelerden ayırmak içindir. O eşyalar onun malı değildir, kendisine emanettir. Eğer o asker tüfeğini yanlış yerde kullanırsa, onu kırarsa veya kaybetse emanete hıyanet ettiği için ceza alır. Tezkere alınca da üzerine zimmetli olan eşyalarını teslim etmek mecburiyetindedir. **İnsana da verilen bütün cihazlar, duygular emanettir, istediği şekilde kullanamaz.**

(1) bk. [Mektubat, Dokuzuncu Mektub.](#)